

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALCAN, RODICA

La Șinca Veche m-am spovedit lui Dumnezeu /

Rodica Balcan. - Craiova : Aius, 2019-

3 vol.

ISBN 978-606-562-787-1

Cartea 1. - 2019. - ISBN 978-606-562-788-8

821.135.1

© **Rodica Balcan**

Editura AIUS Craiova, 2019

str. Pașcani, nr.9, 200151

tel.: 0351-467 471

e-mail: editura.aius@gmail.com

www.aius.ro

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

**Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România**

ISBN 978-606-562-787-1

ISBN 978-606-562-788-8

Rodica Balcan

Cuvânt înainte

**La Șinca Veche
m-am spovedit
lui Dumnezeu**

Cartea I

Capitolul I

01.07.2014

Ziua de astăzi, care este pe sfârșite, va fi una dintre cele mai importante zile din viața mea. Și de ce ar fi atât de importantă? Păi, ce ar putea fi mai important decât să simți pentru prima oară în viață gustul libertății adevărate? Chiar dacă nu totală și permanentă, cel puțin reală, chiar și de scurtă durată.

Astăzi am evadat din cotidian, din acel „în viață faci ce trebuie și nu ceea ce vrei sau ceea ce simți”. Dacă nu aș fi luat această decizie m-aș fi sufocat în propria-mi nefericire.

Mi-am căutat îndelung un locșor unde să mă retrag, să fiu doar eu și cu mine. Să mă regăsesc, să mă adun și să mă pun laolaltă, într-un întreg firesc, așa cum ar fi trebuit să fiu. Nu mai știu precis unde m-am pierdut pe mine, unde mi-am pierdut identitatea, sinele, unde am dispărut pe parcursul vieții mele adoptând o identitate falsă. Identitatea celei care „așa trebuie” să fie.

Am fost tentată de mai multe ori să-mi aștern gândurile pe hârtie, dar din diverse motive nu am făcut-o, iar acum regret deoarece s-au pierdut multe amănunte care meritau atenție. Am avut chiar și un jurnal în care îmi notam întâmplările cele mai interesante sau sentimentele ce-mi năpădeau sufletul și pe care nu aveam cui să le împărtășesc. Chiar dacă am fost înconjurată de multe persoane dragi, familia mea fiind destul de numeroasă, întotdeauna am avut senzația ciudată că sunt foarte singură. Mă temeam să-mi deschid sufletul în fața cuiva de teama ridicolului, ceilalți fiind preocupați mai mult de viața lor cotidiană decât de sentimentalisme exagerate. Treptat, m-am închis în mine, mi-am format o lume proprie unde fiecare avea locul lui bine stabilit.

Acum, într-un moment de cotitură din viața mea, am găsit refugiu într-un loc magic numit Șinca Veche. Sunt convinsă că acest loc m-a găsit și m-a chemat la el. Aici mi-am permis să călătoresc înapoi în timp, în viața trăită de mine timp de jumăta-

te de secol. Călătoria a fost lungă și anevoioasă, oboșitoare și epuizantă dar, la finalul ei, a meritat efortul! Așa a luat naștere această poveste.

Și mi-am lăsat viața să se aștearnă pe hârtie...

Gândul mă poartă în trecut, în urmă cu foarte mulți ani, iar amintirile îmi sunt atât de vii de parcă totul s-ar fi petrecut ieri.

M-am născut în România, într-o țărișoară mică și frumoasă, pe care este de-ajuns să o vezi o dată ca să te cucerească pentru totdeauna. Din păcate, cu mult timp înainte de la venirea mea pe lume, o mână de oameni s-a distrat trasând un cerc de culoare roșie pe harta lumii. Țările prinse în interiorul cercului erau condamnate la un experiment numit comunism. România mea căzuse în interiorul cercului. Soarta poporului meu fusese pecetluită fără să i se acorde dreptul legitim de a alege... și așa a început tragedia unui popor care nici pe departe nu bănuia ce-l așteaptă.

Am fost condamnați la îndobitocire și dezumanizare, sub masca unei lozinci pe cât de pompoase pe tot atât de mincinoase. „Programul partidului comunist de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României pe cele mai înalte culmi de civilizație și progres”, din păcate, nu s-a realizat niciodată. Timp de douăzeci și patru de ani am sperat cu toții că civilizația și progresul ne va lovi și pe noi într-un final, înscriindu-ne în rândul țărilor civilizate și dezvoltate ale lumii. Dacă civilizația și progresul nu au ajuns la românii de rând, oricât de mult au sperat și au muncit, la vârful partidului comunist au ajuns cu siguranță abundența și bogăția care l-au transformat pe nu-de-mult cizmarul incult, în „Tovarășul conducător”, un dictator înfumurat și cu un cult al personalității exacerbat. În foarte scurt timp și-a aservit toate instituțiile importante ale țării, înconjurându-se de lingăi, a se înțelege câini credincioși, care primeau din ciolanul dictatorului suficiente resturi gustoase care să-i mențină permanent aproape și super-vigilenți. Bietul popor român nu mai avea nicio șansă. Când și-a dat seama ce se întâmplă, a fost mult prea târziu. Cine sufla în front era aspru pedepsit, încât până și propria familie îl renegea pe nefericit ca pe un lepros. Dacă într-o familie exista vreun membru care a avut suficient curaj cât să evadeze din propria țară, toți

membrii acelei familii erau atent supravegheați de serviciile secrete, erau șicanați și hărțuiți permanent.

Mașinăria comunistă se dezvoltă și se extindea cu repeziuni în toate direcțiile acționând ca o caracatiță. Nu aveai cum să scapi. Erau doar două opțiuni, fie te făceai că nu observi ce se întâmplă în jurul tău și te țineai deoparte să nu ai bătaie de cap, fie îți arătai fățiș dezgustul și te așteptai la ce era mai rău. Mafia italiană era de departe depășită de mafia comunistă care funcționa cu acte în regulă. Din capul locului, toate drepturile fundamentale ale omului fuseseră încălcate prin însăși impunerea unui singur partid conducător, fără oponenti, fără concurență. Puterea unei întregi țări în mâna unui singur om care se credea mai presus de Dumnezeu. Un cizmar și o analfabetă ne priveau de sus, din balconul palatului opulent, considerându-ne la propriu viermi. Da, eram viermii pe spatele cărora ei și familiile lor trăiau împărătește în timp ce viermilor le mureau copiii de foame. Eram viermii pe care îi închideau în mine sau la canal, muncind pentru ei. Eram viermii pe care îi exploatau la maximum și cărora le aruncau câteva firimituri. Câinii lor de companie mâncau vânat la proțap în timp ce copiii noștri pierdeau nopțile stand la cozi interminabile cu părinții pentru câte un pachet de tacâmuri de pui, gheare și gături. Uneori, având norocul să prindă câte un pachet cu doi pui de dimensiuni meschine și vineți pe deasupra.

Cu toate astea, românii mai aveau puterea să facă haz de necaz, fiind recunoscuți pentru talentul lor la inventat glume și bancuri pe seama sărăciei și a conducătorului nostru.

Îmi aduc aminte de atât de multe momente triste din copilăria mea încât chiar și acum îmi provoacă durere și revoltă. Și eram doar un copil. Un copil care s-a luptat cu sine însuși mult timp după aceea să accepte că educația primită și mediul în care a crescut i-a afectat viața, lăsând cicatrice adânci în suflet.

Dar, cel mai bine este să nu anticipez lucrurile, luându-le pe rând. Povestea de față nu critică și nu judecă. Faptele, întâmplările, conjuncturile evenimentelor, trăirile personale se împletesc și se întrepătrund astfel încât au format ceea ce sunt acum. Așa cum piatra nu alege apa care o va șlefui, nici eu nu am ales conștient acest lucru.

Libris.RO

Editor: Nicolae Marinescu

Redactori: Mihaela Chiriță, Cristina Gelep

Coperta și DTP: Mihaela Chiriță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALCAN, RODICA

La Șinca Veche m-am spovedit lui Dumnezeu /
Rodica Balcan. - Craiova : Aius, 2019

3 vol.

ISBN 978-606-562-787-1

Vol. 2. - 2019. - ISBN 978-606-562-789-5

821.135.1

© **Rodica Balcan**

Editura AIUS Craiova, 2019

str. Pașcani, nr.9, 200151

tel.: 0351-467 471

e-mail: editura.aius@gmail.com

www.aius.ro

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

**Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România**

ISBN 978-606-562-787-1

ISBN 978-606-562-789-5

Rodica Balcan

Capitolul VII

La Șinca Veche m-am spovedit lui Dumnezeu

Cartea a II-a

*Decide singur ce alegi în viața ta,
nu lăsa pe alții să o facă în locul tău!*

Anthony de Mello

Capitolul VII

Pășește cu grijă, sub tălpi ar putea fi nisip mișcător...

Îmi doream acea clipă, îmi doream acea senzație, îmi doream să mă simt frumoasă, să mă simt dorită, să mă simt femeie!

Voiam să știu, aveam nevoie să aflu ce era dincolo de durerea sufletească, de durerea fizică.

Toate simțurile îmi erau încordate la maximum. Voiam să trăiesc fiecare clipă. M-am abandonat refuzând să mai gândesc. Acum, doar trăiam...

Simțeam cum îmi aluneca fusta ușor, fără grabă, ca într-un ritual. Ciorapul fin de mătase a urmat aceeași cale. Rămăsesem în chilot și sutien. Nu mă interesa cum arăt. Acest aspect nu conta deloc. Știam că mă vede frumoasă. Îi citeam în ochi admirația și îmi dădea încredere în mine. M-am lăsat privită și admirată... pentru prima dată în viața mea, fără rușine, ca fiind ceva firesc.

– Ce piele fină și mătăsoasă ai... spunea, în timp ce-și plimba ușor degetele pe trupul meu, abia atingându-mă.

Mă treceau fiori din cap până-n picioare. Senzația era unică. Nu aveam termen de comparație cu nimic cunoscut.

Din nou, fără să se grăbească, de parcă aveam tot timpul din lume doar pentru noi, și-a dezbrăcat cămașa, apoi pantalonul. S-a așezat lângă mine din nou, luându-mă în brațe. Spatele meu s-a lipit de cărlionții pufoși de pe pieptul lui. Nu-mi puteam imagina ceva mai plăcut și mai senzual. Respiram prin toți porii parfumul lui care ne învăluia pe amândoi. Un fior rece m-a făcut să mă zgribulesc. Grijuliu, a tras pilota pe noi apoi, cu o mână dibace, mi-a înlăturat sutienul. Mă săruta ușor, ca o adiere pe umeri, coborând spre abdomen, bucată cu bucată, tot trupul ca într-o recunoaștere. Când a ajuns la glezne, deja nu mai aveam nimic pe mine. Eram complet goală. Nu mai conta nimic. Dacă muream atunci, nu regretam. Nu eram datoare nimănui în viața asta.

M-a cuprins în brațe cu un dor nespus, iar trupurile noastre s-au contopit într-o singură ființă. Eram doar noi doi și Universul. Femeia din mine, trezită la viață, s-a lăsat călăuzită spre tainele iubirii. Realitatea dispăruse. Trupurile noastre dansau în-lănțuite către înălțimi. Sus, tot mai sus, până când amândoi am atins cerul într-o singură suflare. Milioane de stele s-au aprins într-un curcubeu de culori...

Când mi-am redobândit suflarea și mintea s-a dezmeticit, m-au cuprins remușcările. Tot ce fusesem obișnuită să cred, tot ce fusesem educată să fac sau să nu fac s-au năpustit către mine cu toată furia. Tot ceea ce fusesem până atunci se năruise în câteva clipe. M-am ridicat din patul lui conjugal fără să-l privesc. Îmi era rușine de el și de mine. Intrasem din nou în carapacea caracteristică. Vraja se risipise.

Mi-am adunat hainele și ne-am îmbrăcat în tăcere. A vrut să mă conducă, dar l-am refuzat. Am plecat singură. Femeia care ieșise pe ușă nu era aceeași cu cea care intrase o oră mai devreme. Acea se topise în brațele iubitelui ei. Cealaltă, care ieșise pe ușă, era tot ce nu-și dorise prima să devină. Rămăsese urma celei ce fusese. Dar ea alesese asta cu bună știință. Nu-i folosise la nimic o viață de sacrificii. Nu-i recunoscuse nimeni nici un fel de merit. Nu avusese nici iubirea și nici respectul soțului ei. Fusese dedicată familiei până la abandon. Nu voise nimic pentru sine. Nu avusese pretenții și nici dorințe. Tânjise doar la puțină iubire, pe care nu o primise niciodată...

Acum, își dăruise trupul, sufletul și mândria pentru un strop de iubire. Nici nu s-a întrebat dacă schimbul este corect. Dar nu mai conta. Avea să-și trăiască viața de acum încolo așa cum o fi. Știa acum ce pierduse în toți cei șaptesprezece ani de căsnicie. Știa acum ce i se furase, ce i se refuzase. Ar fi schimbat bucuroasă toți acei ani pentru doar unul trăit ca ziua de astăzi și tot i se părea de ajuns. Îi trebuia atât de puțin...

Atunci, am învățat că cerând puțin de la viață nu primești nimic. Trebuie să ceri ce ți se cuvine. Dreptul la viață!

Ajunsesem acasă. Se înseseră bine. Casa era goală și rece așa cum era și în sufletul meu. M-a cuprins o tristețe sfâșietoare. Am început să plâng încet în întuneric. M-am așezat pe jos și am plâns amarnic. Mi-am plâns de milă, mi-am deplâns soarta, mi-am plâns viața irosită. Când lacrimile s-au sfârșit, credeam că

nu voi mai putea plânge niciodată. M-am strecurat în pat epuizată, un trup rece într-un pat și mai rece. Am adormit într-un final visându-l pe Mihnea și îmbrățișarea lui caldă. Pe mine stăruia încă parfumul lui.

Șinca Veche

Sâmbătă, 12 iulie 2014

Astăzi, cerul a fost înnorat încă de dimineață. Apoi a început și ploaia care amenința să țină toată ziua. Îmi era dor să merg la mănăstire, dar dacă nu se poate, asta este. Mă voi duce altă dată. Din cauza atâtor zile ploioase, temperatura a scăzut considerabil atât noaptea cât și ziua. Noroc că la mansardă este foarte plăcut indiferent cum este afară. Astăzi m-a încercat un ușor sentiment de oboseală de parcă și inspirația mă părăsise. Am decis să las totul la voia întâmplării. Nu-mi propusesem nimic. Făceam totul așa cum simțeam. M-am delectat privind cum plouă.

După amiază, la puțin timp după ce ploaia s-a oprit, am avut musafiri: Maria, Dinu și Ada. Aproape în fiecare zi, micuța Ada și-a făcut un obicei să vină să mă vadă. Maria s-a obișnuit cu cerința Adei. La numai cei doi anișori, știe foarte bine ce vrea.

– Mama, nana Lisa! Și repetă într-una arătând spre casa vecină, unde știe că sunt. Bineînțeles, trebuie să întrerupă tot ce face și vine cu Ada în scurte incursiuni.

De cum intră pe poartă începe să mă strige „nana Lisa”, până ce mă vede. Apoi, fericită, vine să o iau în brațe și să ne plimbăm prin cameră, uitându-se la fiecare lucru de parcă l-ar vedea pentru prima dată. Ne jucăm amândouă până se plictisește. Astăzi, s-a jucat în părul meu, m-a pupat dragăstos pe obraz, și-a încolăcit brațele micuțe în jurul gâtului meu și mi-a dat un cap în gură. Nu mai știa ce să-mi facă din dragoste. Am cam văzut stele verzi, dar fusese cu un scop nobil. Apoi, au plecat la masă.

Am rămas din nou în liniștea mea solitară. Viața mea decurge fără nici un plan, fără stres, fără program, fără tristețe. Doar în iubire și o pace imensă în suflet. Nu vorbesc despre iubirea față de cineva anume. Ci starea plenară ce pornește din centrul tău și te unește cu tot ce te înconjoară. Despre această iubire vorbesc. Iubirea care nu posedă nimic, care dă totul, care nu cere

Libris.RO

Editor: Nicolae Marinescu

Redactori: Mihaela Chiriță, Cristina Gelep

Coperta și DTP: Mihaela Chiriță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALCAN, RODICA

La Șinca Veche m-am spovedit lui Dumnezeu /

Rodica Balcan. - Craiova : Aius, 2019-

3 vol.

ISBN 978-606-562-787-1

Vol. 3. - 2019. - ISBN 978-606-562-790-1

821.135.1

© **Rodica Balcan**

Editura AIUS Craiova, 2019

str. Pașcani, nr.9, 200151

tel.: 0351-467 471

e-mail: editura.aius@gmail.com

www.aius.ro

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

**Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România**

ISBN 978-606-562-787-1

ISBN 978-606-562-790-1

Rodica Balcan

Capitolul XVII

La Șinca Veche m-am spovedit lui Dumnezeu

Cartea a III-a

Capitolul XVII

Vreau să cunosc gândul lui Dumnezeu...

Restul nu sunt decât detalii.

Albert Einstein

Richard m-a așteptat cu un buchet de trandafiri, așa cum mă obișnuisem deja. Era fericit că mă vede. Și eu eram bucuroasă că ne reîntâlneam. Aterizasem pe aeroportul din Vancouver și ne grăbeam să prindem feribotul spre insulă. Drumul, care însuma cu totul cam douăzeci și două de ore de când plecasem de acasă, fusese extenuant. Nu mai aveam nici voce și nici nu mai vedeam bine. În avion nu putusem să dorm deloc. Câțiva copilași plânseseră aproape tot drumul de la Amsterdam către Vancouver, din cauza presiunii pe care o resimțeau în avion. Abia am putut schimba câteva impresii cu Richard.

În primele zile m-am luptat cu oboseala și cu schimbarea de fus orar. Dar încet, încet am reintrat în normal. În primele nopți nu am acordat prea mare atenție unor amănunte, dar de la un moment dat, mi s-a părut chiar ciudat să aud cum telefonul lui Richard îl avertiza că primea mesaje la ore total nepotrivite, seara târziu sau dis-de-dimineață, inclusiv sâmbăta și duminica. Era ca și când mai corespunda cu cineva de pe partea cealaltă de glob, așa cum vorbea și cu mine când eram acasă. De multe ori, se întâmpla să primească și să trimită mesaje și în timpul zilei, fără însă a face vreo referire la ele. În schimb, dacă eu trimiteam sau primeam vreun mesaj din țară era foarte curios să știe de la cine este sau cui trimit. Eu nu mă sfiam să-i spun, deoarece nu aveam de ce să mă feresc de el. Mi s-ar fi părut firesc să-mi spună și el, măcar uneori, de la cine erau acele mesaje, mai ales la orele nepotrivite, dar am hotărât să nu pomenesc nimic, dacă el nu-și dădea seama că nu era corect față de mine.

Totuși, auzind din nou avertizarea de mesaj într-o duminică dimineața, să fi fost poate în jur de șase, l-am întrebat somnoasă cine ar putea să-i trimită sms-uri atât de devreme. El, în-

colțit, deoarece nu se aștepta să-l întreb, mi-a spus că banca la care are cont îi trimite notificări generate automat de sistem. Bineînțeles că nu am înghițit gălușca. Prea era cusută cu ață albă. Mi-am dat seama că nici el nu stătuse degeaba în ultimii doi ani. Probabil că mai contactase câteva relații pe internet și nu le avertizase că va fi ocupat în perioada vizitei mele. Era dreptul lui, dar aveam pretenția ca și el să fi fost cât de cât sincer cu mine. Nu m-aș fi supărat dacă îmi spunea cinstit despre ce era vorba, indiferent ce ar fi avut de spus. Eram doi oameni liberi și disponibili. Cel puțin, eu îi povestisem despre Alex, nu era nici un secret. Dar, în fine, asta era!

Shady, cățelul lui Richard, era orb de când era un pui de numai șase luni. Suferea de cataractă. Acum avea zece ani și Richard își dorea foarte mult să-l opereze. Numai că problemele lui financiare făcuseră aproape imposibil de realizat această dorință. Spunea că, atunci când eu voi începe să-i returnez banii împrumutați, îl va opera. Dar asta nu se întâmplase încă și nici nu avea să se întâmple prea curând, dacă nu vindeam casa. Mă simțeam destul de vinovată față de el și față de cățel. Era adorabil. Știam cum este să-ți iubești câinele. Și eu îmi iubeam câinii și aș fi făcut același lucru pentru ei, dacă ar fi fost cazul, și bineînțeles să-mi pot permite acest lucru.

La câteva zile după ce sosisem mi-a spus că-i făcuse programare pentru operație lui Shady, la o clinică din Vancouver, pentru weekendul următor și că aveam să mergem împreună, cu o zi înainte, adică de vineri. Îl lăsam pe Shady la clinică, iar noi ne cazam pentru o noapte la un hotel din apropiere. Operația avea să fie în dimineața următoare. Stabilise cu medicul să ne anunțe când puteam să-l luăm.

Operația în sine costa cinci mii de dolari. Peste această sumă se adăuga și tratamentul de după, drumurile până în Vancouver pentru control, plus multe altele. Richard era hotărât să facă acest efort pentru cățelul său, așa că am urmat planul lui.

Am mers cu toții la Vancouver, ceea ce presupunea drumul destul de lung și traversarea cu feribotul, apoi traversarea orașului până la clinică. Mare ne-a fost surpriza când, ajunși la clinică, medicii ne-au comunicat că nu se va putea face operația atunci, deoarece nu le funcționa un aparat important. Cu scuzele de rigoare, ne-au reprogramat pentru weekendul următor. Nu am

avut încotro și ne-am întors acasă, reluând lungul drum înapoi. Era destul de obositor, dar nu am comentat nimic, iar la o săptămână refăceam traseul înapoi la spital.

De data aceasta, programul nostru s-a desfășurat întocmai. L-am lăsat pe Shady de seara la clinică, iar noi am mers să ne cazăm la un hotel unde făcuse Richard rezervare.

A doua zi, când ne-au sunat de la clinică să-l luăm pe Shady, am fost amândoi foarte surprinși de reacția pe care o avea cățelul. Era foarte atent la tot ce se întâmpla în jurul lui, a reacționat la vocile noastre și urmărea cu privirea tot ce se mișca în preajmă. Era înduioșător comportamentul bieteii ființe care descoperea lumea din jur după zece ani de beznă. M-a mișcat teribil și amândoi am plâns de bucurie pentru el. Era un cățel norocos.

Pentru a nu se răni la ochi purta în jurul capului un con protector din plastic pe care trebuia să-l țină cel puțin o lună. L-am luat pe Shady și ne-am întors înapoi acasă. Urma să vină la control după două săptămâni.

De ziua mamei, care în Canada se sărbătorește în a doua duminică din luna Mai, am primit în dar de la Richard un notebook, un laptop micuț, cochet și foarte comod. Calculatorul meu de acasă era puțin depășit și nici nu-l puteam lua cu mine. Richard, lucrând în domeniul IT, s-a ocupat de calculator, l-a formatat și i-a introdus toate aplicațiile de care aveam nevoie și, la cererea mea, i-a făcut toate setările în limba română.

Eram încântată de noua mea jucărie și-mi ocupam timpul când Richard era la serviciu. Pentru vizita mea își luase doar o săptămână liberă, dar nu apucasem să mergem nicăieri.

Pentru că nu puteam să stau toată ziua numai pe calculator, încercam să-mi găsesc și altceva de făcut ca să-mi ocup timpul. Găteam diverse meniuri specifice bucătăriei românești și făceam des pâine în casă, care îi plăcea foarte mult lui Richard. Uneori, făceam și prăjituri sau fursecuri care erau foarte apreciate de toată lumea. Richard aranjase cu o prietenă de-a lui, care avea o brutărie, să merg pe acolo și să dau câte o mână de ajutor, mai ales că era ca un schimb de experiență pentru mine. Chiar dacă era ceva sporadic, mi-a plăcut mult să văd cum se lucrează și în alte brutării din lume față de cele de la noi în țară.

Pe perioada de vară, duminicile dimineața, se ține un târg în apropiere de locuința lui Richard unde se vând antichități și